

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/16/2021
Identifikačné číslo spisu: 1115222235
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1115222235.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EF Solar I, s. r. o., so sídlom Malý trh 2/A, 811 08 Bratislava, IČO: 44 923 244, zastúpeného Advokátskou kanceláriou GMH, s.r.o., so sídlom Malý trh 2/A, 811 08 Bratislava, IČO: 47 252 961, v mene ktorej koná Mgr. Martin Hrbáň, ako advokát a konateľ, a intervenienta: SOLEK HODLING SE, so sídlom Vöctářova 2449/5, Libeň, 180 00 Praha 8, Česká republika, IČO: 292 02 701, zastúpeného advokátskou kanceláriou Barger Prekop s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 36 869 724, v mene ktorej koná Mgr. Roman Prekop, ako advokát a konateľ, proti žalovanému: Západoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Čulenova 6, 816 47 Bratislava, IČO: 36 361 518, zastúpenému advokátskou kanceláriou ius aegis s. r. o., so sídlom Nedbalova 12, 811 01 Bratislava, IČO: 36 857 203, v mene ktorej koná JUDr. Radoslav Zigo, ako advokát a konateľ, o zaplatenie 11.870,46 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 28Cb/151/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. apríla 2020, č. k. 4Cob/170/2018-758, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 22. marca 2018, č. k. 28Cb/151/2015-584, žalobu zamietol. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov konania rozhodne súd v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 C.s.p., ako súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Žalobou podanou dňa 20.08.2015 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 11.870,46 Eur s príslušenstvom tvoriacim úrok z omeškania vo výške 5,05 %

ročne z dlžnej sumy odo dňa 05.06.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že ako výrobca elektriny, ktorý vyrába elektrinu z obnoviteľných zdrojov energie v zariadení využívajúcom ako zdroj na výrobu elektriny slnečnú energiu, ktorým je fotovoltaická elektrárň s názvom „Fotovoltaická elektrárň Martovce VIII - Považie“ v katastrálnom území J. na pozemku s parcelným číslom XXX/XX, EIC kód odovzdávacieho miesta: 24ZZSVYR00003280 (ďalej „FVE Martovce“), získal podporu výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie podľa zákona č. 309/2009 Z. z., o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o podpore“) nasledujúcimi spôsobmi:

- a) prednostným pripojením zariadenia na výrobu elektriny do regionálnej distribučnej sústavy (podľa § 3 ods. 1 písm. a) bod 1. v spojení s § 4 ods. 1 písm. a) Zákona o podpore),
- b) odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty, podľa § 3 ods. 1 písm. b) v spojení s § 4 ods. 1 písm. b) Zákona o podpore),
- c) doplatkom (podľa § 3 ods. 1 písm. c) v spojení s § 4 ods. 1 písm. c) Zákona o podpore) a
- d) prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (podľa § 3 ods. 1 písm. d) v spojení s § 4 ods. 1 písm. d) Zákona o podpore) (ďalej aj „Podpora“ a v množnom čísle „Podpory“).

3. Ďalej žalobca argumentoval tým, že žalovaný vykonáva prevádzkovú činnosť „distribúcia elektriny“ a má postavenie prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je pripojená aj FVE Martovce ako zariadenie výrobcu elektriny. Podľa tvrdenia žalobcu bol žalovaný povinný poskytovať žalobcovi Podporu, na ktorú má žalobca právo, a to buď sám alebo prostredníctvom ním povereného subjektu ZSE Energia, a.s. v súlade s § 3 ods. 5 veta prvá Zákona o podpore. Podpora spôsobmi podľa § 3 ods. 1 písm. b/, c/ a d/ Zákona o podpore sa mala podľa žalobcu vzťahovať na FVE Martovce po dobu 15 rokov od času uvedenia FVE Martovce do prevádzky. FVE Martovce bola uvedená do prevádzky 21. júna 2011, na základe čoho mal žalobca za dané jeho právo na Podporu na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov vo FVE Martovce, ktoré sa malo trvať do 20. júna 2026. Za protiprávne žalobca považoval konanie žalovaného, ktorý žalobcovi právo na Podporu doplatkom a právo na Podporu odberom elektriny za cenu na straty na elektrinu vyrobenú v roku 2015 vo FVE Martovce odoprel, a to napriek tomu, že žalobca oznamovaciu povinnosť stanovenú v ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore neporušil, ale riadne a včas si ju splnil.

4. Po vykonanom dokazovaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah, ktorý bol podriadený osobitnej právnej regulácii na základe právnych predpisov v oblasti energetiky a následne právnej úpravy obchodného práva. Sporným v konaní podľa názoru súdu prvej inštancie bol nárok na poskytnutie podpory formou doplatku na rok 2015, ktorý považoval žalobca za oprávnený a dôvodný, vzhľadom na splnenie notifikačnej povinnosti voči žalovanému, ktorý je oprávnený vo veci konať. Nárok žalobcu v konaní podporoval intervenient, ktorý bol prevodcom obchodného podielu žalobcovi s hrozbou sankcií za nesplnenie povinností z prevodu obchodného podielu voči žalobcovi, čím mal záujem na úspechu žalobcu. Súd prvej inštancie nemal v konaní za spochybnenú výšku žalobcom uplatneného nároku.

5. Súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia zaoberal predovšetkým argumentáciou žalobcu, že si tento notifikačnú povinnosť vo vzťahu k oznámeniu „Oznámenie, Oznámenie o uplatnení podpory podľa zákona č. 309/2009 Z. z., (§ 4) z 19. júna 2009“, v ktorom boli žalobcom vyplnené údaje vzťahujúce sa k FVE Martovce vrátane údajov o predpokladanom množstve dodanej elektriny na rok 2015 (ďalej „oznámenie“) splnil zaslaním mailu dňa 04.08.2014 na nesprávnu adresu a následne predmetné oznámenie doporučené spolu s faktúrou č. 72014 za odber v 7/2014 zaslal podaním zásielky na prepravu dňa 04.08.2014. Po preskúmaní tejto argumentácie žalobcu súd prvej inštancie zistil, že obálka bola doručená žalovanému dňa 06.08.2014, (obsahovala faktúru za júl 2014 a Formulár pre technickú špecifikáciu pre zaslanie dát z 01.08.2014).

6. Súd prvej inštancie vychádzajúc z mailovej komunikácie (č. l. 368 - 379 spisu) mal za nepochybné, že oznámenie zasielal subjekt splnomocnený predchodcom žalobcu, pričom v samotnom texte mailu

bolo uvedené, že oznámenie bolo zasielané dňa 04.08.2014 iba mailom, následne došlo k zisteniu, že mail bol odoslaný na nesprávnu adresu. Z ďalšej mailovej komunikácie bolo súdu prvej inštancie zrejmé, že žalobca sa ospravedlnil za uvedený omyl a žiadal o zohľadnenie chyby v uvedení mailovej adresy. Naopak z obsahu mailu nebolo zrejmé zasielanie oznámenia žalovanému prostredníctvom pošty.

7. Súd prvej inštancie sa zaoberal tvrdeniami žalobcu a intervenienta o tom, že oznámenie o uplatnení podpory bolo zasielané aj poštou - doporučené, ktoré tvrdenie osvedčovali aj konajúce osoby, zamestnanec PV POWER s.r.o., a predchodca žalobcu, ktorí oznámenie vložili do obálky spolu s faktúrou č. 72014 a formulárom a odovzdali na prepravu. Zo svedkov mal súd prvej inštancie za to, že iba pani R. tvrdila, že išlo o oznámenie o podpore pre rok 2015. Tieto osoby následne súdu prvej inštancie predložili aj čestné prehlásenie bez uvedenia dátumu a vypovedali v konaní ako svedkovia. Odoslanie predmetného oznámenia žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie preukazoval aj internou knihou odoslanej pošty, v ktorej boli odoslané zásielky položkovito rozpísané podľa dátumu odoslania, obsahu odoslanej zásielky, priradením čísla podacieho lístka, váhou a datované. Pri zásielke zo dňa 04.08.2014 bolo uvedené v dvoch riadkoch faktúra a formulár a na ďalšom riadku oznámenie o uplatnení podpory s váhou 0,200g.

8. Z predložených dôkazov súd prvej inštancie ustálil, že si žalobca svojej povinnosti zakotvenej z ust. § 4 Zákona o podpore bol vedomý, a rovnako aj následkov za jej nespĺnenie, ktorá skutočnosť vyplývala z mailovej komunikácie žalobcu so žalovaným zo dňa 30.10.2014, kde pán H. v mailu pánovi P. uviedol, „že i keď sme si nespĺnili stanovený termín pro podání oznámení, tak zda by naše žádost mohla být i přesto vyřízena. Za vstřícnost v této věci předem děkuji.“ Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie pochybnosť o tom, či bolo oznámenie doručované aj poštou v rámci zásielky odoslanej dňa 04.08.2014, aj keď táto bola žalovanému preukázateľne doručená. Uvedenú pochybnosť súdu prvej inštancie žalobca predloženými dôkazmi nevyvrátil. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. februára 2012, sp. zn. 4MCdo/3/2011, ktorým argumentoval intervenient, podľa súdu prvej inštancie neriešilo obsah zásielky. Na podporu svojej úvahy súd prvej inštancie upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 2. apríla 2008, sp. zn. 2Obo/3/2008.

9. Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa v danom prípade na strane žalobcu jedná o povinnosť ustanovenú zákonom v oblasti verejného práva, konkrétne Zákonom o podpore, ktorý pre prípad jej nespĺnenia zakotvuje ex lege aj sankciu, kedy nie je daný priestor pre zmäčkovanie zákonných ustanovení ani odvolávkou na charakter sankcií vo vzťahu k súkromnému právu ani k polemike o primeranosti výšky sankcie.

10. V rámci argumentácie obsiahnutej v odôvodnení súd prvej inštancie poukázal na nález pléna Ústavného súdu SR zo dňa 14. júna 2017, č. k. PL. ÚS/50/2015-148, ktorý vo svojom obsahu riešil obdobnú situáciu. Názor vyslovený Ústavným súdom SR v náleze súd prvej inštancie rešpektoval v plnom rozsahu, podľa ktorého dôsledné plnenie povinností ustanovených v § 4 ods. 2 Zákona o podpore vedie k tomu, že je možné sa vyhnúť sankcii. K samotnej notifikačnej povinnosti, ktorej splnenie bolo v predmetom konaní sporným, súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že adresámi vyššie uvedenej právnej úpravy sú podnikateľské subjekty, ktoré okrem základných predpokladov na konanie ako odbornosť, profesionálnosť vyžadovaných samotným Obchodným zákonníkom, Zákon o podpore predpokladá nadstavbu týchto predpokladov, nakoľko samotná činnosť v energetike vyžaduje odbornosť a spĺňanie kritérií vyžadovaných zákonom. Sice povinnosť uvedená v § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore má podľa súdu prvej inštancie administratívny charakter, jej nespĺnenie môže privodiť závažné dôsledky pre preplácanie nákladov na energiu.

11. Argumentáciu žalobcu týkajúcu sa alternatívneho splnenia notifikačnej povinnosti (údaje, ktoré sú obsahom oznámenia, boli žalovanému oznamované prostredníctvom iných dokladov v priebehu obdobia do 15.8.) súd prvej inštancie posúdil s odkazom na znenie ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore ako neakceptovateľnú. Súd prvej inštancie riadne splnenie uvedenej povinnosti zo strany žalobcu za preukázané nemal, pretože z argumentácie žalobcu bolo zrejmé, že k zaslaní správy mailom došlo, avšak nie na správnu adresu, teda nie riadne.

12. Spochybnenie žalobcom tvrdenej argumentácie o splnení svojej povinnosti súd prvej inštancie videl aj vo svedeckej výpovedi pani Z. R., ktorá podrobným autentickým opisom ozrejmla priebeh zisťovania obsahu zásielok doručovaných žalovanému. Na základe uvedeného súd prvej inštancie mal bez pochybností za to, že žalobca neunesol dôkaznú povinnosť, keď nenavrhol v rámci konania žiadne iné dôkazy, ani neuviedol argumentáciu, na základe ktorej by bolo preukázané splnenie jeho povinnosti, čo malo za následok nevyhovenie žalobnému návrhu súdom prvej inštancie. V súvislosti s otázkou unesenia dôkazného bremena súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010.

13. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu o nemožnosti aplikácie ust. § 18e ods. 1 Zákona o podpore, účinného od 1. januára 2014 podľa ktorého, „Podmienky podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, zostávajú zachované podľa doterajších predpisov.“, nakoľko za podmienky podpory v zmysle citovaného § 18e ods. 1 Zákona o podpore bolo podľa žalobcu potrebné považovať aj podmienky, za akých sa na zariadenie výrobcu elektriny vzťahuje Podpora odberom elektriny za cenu na straty a Podpora doplatkom, a za akých právo na tieto Podpory vzniká, trvá a zaniká. Pretože žalobca uviedol FVE Martovce do prevádzky dňa 21.06.2011, tzn. Pred 1. januárom 2014, tak § 4 ods. 3 Zákona o podpore v znení účinnom od 01.01.2014 sa na žalobcu vo vzťahu k podmienkam Podpory výroby elektriny vo FVE Martovce priznaným podľa Zákona o podpore neuplatní. Svoj názor súd prvej inštancie odôvodnil tým, že Zákon o podpore dôsledne rozlišuje Podmienky v ustanovení § 3 a Práva a povinnosti v ustanovení § 4. Novelu č. 382/2013 Z. z., Zákona o podpore považoval súd prvej inštancie za logickú snahu zákonodarcu zjednotiť povinnosti pre všetky subjekty podnikajúce v energetike. Ako nelogické naopak vyhodnotil súd prvej inštancie odlišné vynímanie skupiny subjektov len z dôvodu skoršieho zaradenia výrobcu energie do prevádzky. Súd prvej inštancie opätovne akcentoval na to, že sa nejedná o povinnosť, ktorá by kládla na povinné osoby špecifické novozakotvené povinnosti vyžadujúce technickú alebo inú odbornú pripravenosť. K formulácii, že „podmienky podpory zostávajú zachované“ súd prvej inštancie uviedol, že sa jedná skôr o podmienky technického charakteru, ktoré už boli raz splnené. Uvedený výklad však podľa názoru súdu prvej inštancie nie je možné aplikovať extenzívne aj na povinnosti, inak by to znefunkčnilo realizáciu a samotný zámer novely vo vzťahu k jednotlivým povinným (regulovaným) subjektom. Za účelom zachovania zákazu retroaktivity pri Podmienkach podpory v zmysle ust. § 3 Zákona o podpore, súd prvej inštancie uzavrel, že sa uvedené neaplikuje aj na Práva a povinnosti obsiahnuté v ust. § 4 Zákona o podpore. V tomto súd prihliadol aj na obsah ust. § 17 Zákona o podpore.

14. V súlade so závermi prezentovanými v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 14. júna 2017, č. k. PL. ÚS/50/2015-148 (ďalej aj ako „Nález“), súd prvej inštancie zdôraznil, že „Plnenie povinností (v zásade oznamovacieho, resp. informujúceho charakteru) výrobcami elektriny ako podnikateľských subjektov (§ 4 ods. 2 zákona o OZE) tvorí súčasť výkonu ich podnikania, pričom tieto podnikateľské subjekty vstupujú do podnikania (na trh) s vedomím, že v záujme presadenia sa na trhu a získania podpory podľa zákona o podpore OZE je z ich strany nevyhnutné, aby si dôsledne plnili povinnosti ustanovené v § 4 ods. 2 tohto zákona. Ide pritom o povinnosti, ktoré ústavný súd považuje za legitímne aj s ohľadom na to, že vyplývajú zo špecifických črt právnej regulácie v odvetví elektroenergetiky. V naznačených súvislostiach ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že schválením napadnutého ustanovenia sledoval zákonodarca legitímny verejný záujem, a preto prípadný negatívny dopad napadnutej právnej úpravy na dotknutú skupinu výrobcov elektriny (podnikateľov) vo svojej podstate spôsobený nedôsledným plnením zákonom ustanovených povinností a priori nemožno hodnotiť ako zásah do podstaty a zmyslu základného práva na podnikanie, a to aj preto, že napadnuté ustanovenie zákona o OZE samo osebe (bez zavinenia výrobcov elektriny ako podnikateľov) celkom zjavne nie je spôsobilé zabrániť tomu, aby dotknutí podnikatelia dosahovali kladný hospodársky výsledok, teda zisk, ktorý je podstatou a zmyslom podnikania. Zohľadňujúc aj predbežné závery vyjadrené v ostatných častiach tohto nálezu, ústavný súd dospel k záveru, že podmieňovanie uplatnenia práva na podporu splnením už existujúcich zákonných povinností nemožno v žiadnom prípade považovať za neprípustný zásah do podstaty a zmyslu práva na podnikanie, a teda v posudzovanej veci zjavne neobstoí názor skupiny poslancov, podľa ktorého je § 4

ods. 3 zákona o podpore v rozpore s čl. 35 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy.“

15. V závere súd prvej inštancie upozornil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

16. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. apríla 2020, č. k. 4Cob/170/2018-758, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. marca 2018, č. k. 28Cb/151/2015-584, potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Po preskúmaní s vecou súvisiaceho spisu odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je ako vecne správny potrebné podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko tento podľa jeho názoru vykazoval známky vecnej správnosti. Odvolací súd mal za to, že žalobca vo svojom odvolaní neargumentoval žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Inými slovami, argumenty žalobcu odvolací súd nevyhodnotil ako spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

18. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd námietku žalobcu, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tvrdeniami a dôkazmi o tom, že si splnil oznamovaciu povinnosť riadne a včas a uplatnenie podpory podľa ust. § 3 ods. 1 písm. b/ a c/ Zákona o podpore vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na kalendárny rok 2015 vo vzťahu k FVE Martovce žalovanému oznámil písomným oznámením urobeným na vzorovom formulári žalovaného označeným „Oznámenie o uplatnení podpory podľa zákona č. 309/2009 Z. z. (§4) z 19. júna 2009“, ktoré bolo žalovanému doručené prostredníctvom pošty listovou zásielkou doručenou žalovanému dňa 06.08.2014. Skutočnosť, že obsahom uvedenej listovej zásielky malo byť aj predmetné oznámenie žalobca preukazoval tvrdeniami žalobcu a intervenienta, čestnými vyhláseniami a svedeckými výpoveďami p. J. R. a p. H. X., podacím lístkom č. PR029269981CZ zo dňa 04.08.2014, informáciou Českej pošty a Slovenskej pošty o sledovaní zásielky č. PR029269981CZ, kópiou odoslanej pošty intervenienta za rok 2014. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie vzal na zreteľ túto argumentáciu žalobcu, keď dokazovanie vykonal aj uvedenými listinnými dôkazmi, s ktorou argumentáciou sa súd prvej inštancie zaoberal v bode 26., 29. a 33., odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých zhrnul tvrdenia a dôkazy produkované žalobcom a z ktorých vyplýva, že súd nemal preukázané tvrdenia žalobcu o doručení oznámenia v dotknutej zásielke, preto dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkaznú povinnosť, čo malo za následok nevyhovenie žalobnému petitu. Okrem toho odvolací súd považoval za potrebné upriamiť pozornosť i na dôkazy predložené žalovaným, ktorými spochybnil skutočnosť tvrdenú žalobcom, a to najmä email žalobcu zo dňa 04.08.2014 zaslaný na nesprávny email, emailová komunikácia medzi sporovými stranami, svedecká výpoveď p. R., sken, zadávaný do elektronického informačného systému, obsahu zásielky doručenej dňa 06.08.2014 a interná schéma evidovanej došlej pošty u žalovaného.

19. V tejto súvislosti odvolací súd akcentoval na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyjadrenú v ustanovení § 191 C.s.p. Odvolací súd vyhodnotil postup súdu prvej inštancie, ktorým po vyhodnotení dôkazov v zmysle § 191 C.s.p., dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom o doručení oznámenia v listovej zásielke doručenej žalovanému prostredníctvom pošty dňa 06.08.2014, ako správny. Rovnako súd prvej inštancie správne uviedol, že skutočnosť, že žalovanému bola predmetná zásielka doručená nepreukazuje, či bolo obsahom tejto zásielky aj sporné oznámenie.

20. Na podporu tohto právneho záveru odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 02.04.2008, sp. zn. 2Obo/3/2008, v ktorom uviedol: „Treba súhlasiť so súdom prvého stupňa, že

dôkazné bremeno ohľadne preukázania doručenia predmetného započítacieho prejavu voči spoločnosti K. je na žalovanom, ktorý toto dôkazné bremeno neunesol. Podací lístok o podaní doporučenej zásielky je len dôkazom o tom, že žalovaný žalobcovi zaslal listovú zásielku, ale nepreukazuje obsah tejto listovej zásielky ani jej doručenie.“ (v danom prípade naopak listovú zásielku poslal žalobca). Vzhľadom na uvedené, sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania svojho tvrdenia, že súčasťou listovej zásielky, odoslanej poštou dňa 04.08.2014 a doručenej žalovanému dňa 06.08.2014, bolo aj sporné oznámenie.

21. S námietkou žalobcu, ktorou vytýkal súdu prvej inštancie, že sa náležite nezaoberal a nevysporiadal s jeho tvrdeniami a dôkazmi preukazujúcimi, splnenie oznamovacej povinnosti voči žalovanému riadne a včas aj inak ako doručením Oznámenia dňa 06.08.2014, sa odvolací súd nestotožnil. Rovnako ako súd prvej inštancie odvolací súd upozornil na striktnosť a formálne ponímanie povinností uvedených v Zákone o podpore, poukázal na citácie relevantných častí Nálezu súdom prvej inštancie a záver súdu prvej inštancie o neakceptovateľnom ponímaní alternatívneho splnenia notifikačnej povinnosti žalobcom.

22. Stotožňujúc sa s právnym záverom súdu prvej inštancie odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že oznámenie v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore ako jednostranný prejav vôle, musí byť dostatočne určitým spôsobom vyjadrený, aby nebol zameniteľný, resp., aby z tohto oznámenia bolo určitým spôsobom vyjadrené, čo sa ním uplatňuje, zároveň musí byť jednoznačná vôľa, komu táto vôľa smeruje a v akom rozsahu. Podľa odvolacieho súdu nebolo možné stotožniť sa so žalobcom v tom, že si svoju oznamovaciu povinnosť mohol splniť akýmkoľvek neformálnym oznámením doručeným žalovanému ako prevádzkovateľovi distribučnej sústavy. Bez ohľadu na to, že ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore nevyjadruje náležitosti oznamovacej povinnosti, odvolací súd zdôraznil, že oznámenie je prejavom vôle, ktorý prejav musí byť určitý, jednoznačný, konkrétny a nepochybným spôsobom prejavovaný k tomu, aby založil právo výrobcu elektriny na podporu. Cenové rozhodnutie ÚRSO č. 2057/2014/E-OZ zo dňa 12.03.2014 a Potvrdenie o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie č. 0797/2012/PoP-OZE vydané ÚRSO dňa 31.01.2012, doručené žalovanému, podľa názoru odvolacieho súdu nemohlo takýto prejav vôle nahradiť, preto odvolací súd uzavrel, že doručení týchto dokumentov žalovanému žalobcom nedošlo k splneniu notifikačnej povinnosti žalobcu. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že cenové rozhodnutie a potvrdenie o pôvode sú dokumenty, ktoré vydáva regulačný úrad pre výrobcu a preukazujú len to, že výrobca má právo si podporu uplatniť. Predloženie týchto listín odvolací súd nepovažoval za prejav vôle žalobcu splniť si zákonom definované povinnosti, pretože žalobca bol povinný oznámiť jednak, či si právo na uplatnenie podpory uplatňuje, a rovnako bol povinný uviesť aj predpokladané množstvo elektriny, ktoré plánuje vyrobiť v tom nasledujúcom kalendárnom roku.

23. Odvolací súd upozornil, že rozhodnutie ÚRSO vydané na obdobie 2014 až 2026, ktoré v žiadnom prípade automaticky nezakladá uplatnenie podpory na celé dané obdobie, pretože je vecou žalobcu, a teda každého výrobcu elektriny, či si v tom konkrétnom roku uplatní podporu voči žalovanému alebo nie. Žalobca sa preto podľa odvolacieho súdu nesprávne domnieval, že oznamovaciu povinnosť má právo splniť si aj jednorazovo na niekoľko rokov dopredu, pretože takýto výklad odporuje zneniu ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore, podľa ktorého má dôjsť k splneniu povinnosti vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Inými slovami, nakoľko sa jedná o každoročne opakovanú povinnosť, pokiaľ má žalobca záujem si podporu uplatniť, musí si predmetnú oznamovaciu povinnosť splniť každý rok.

24. Za splnenie oznamovacej povinnosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore odvolací súd nepovažoval ani Zmluvu o dodávke elektriny č. 153/2014 zo dňa 10.12.2013, a emailovú správu s predmetom „SOLEK VI príprava provozu pro rok 2015“, nakoľko je zrejmé, že dané písomnosti nespĺňajú vyššie uvedené požiadavky na takýto prejav vôle, sú uzavreté, resp. adresované subjektu odlišnému od žalovaného, a to ZSE Energia a.s., čo vylučuje riadne splnenie oznamovacej povinnosti podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore.

25. Žalobcom namietaný rozpor medzi bodmi 23. a 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej

inštancie, odvolací súd nezistil a uviedol, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie v bode 23., sa žiadnym spôsobom nevylučujú so záverom vysloveným v bode 32., odôvodnenia napadnutého rozsudku o neakceptovateľnosti splnenia notifikačnej povinnosti alternatívnymi spôsobmi.

26. Argumentáciou v odvolaní žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že sa náležite nezaoberal a nevysporiadal ani s tvrdeniami žalobcu, že ust. § 4 ods. 3 Zákona o podpore v znení účinnom od 01.01.2014 nie je možné uplatniť na zariadenia výrobcu elektriny, ktoré bolo uvedené do prevádzky pred 01.01.2014, nakoľko pre takéto zariadenie ostávajú zachované podmienky podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie podľa predpisov v znení účinnom do 31.12.2013, čo vyplýva z ust. § 18e Zákona o podpore. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na bod 34. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, z akého dôvodu sa nestotožnil so žalobcovým výkladom ust. § 18e Zákona o podpore. Názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého Zákon o podpore rozlišuje Podmienky v ust. § 3 a Práva a povinnosti v ust. § 4 s tým, že bolo logickou snahou zákonodarcu zjednotiť povinnosti pre všetkých podnikajúcich v energetike, čo sa prijatou novelou Zákona o podpore zákonom č. 382/2013 Z. z., aj docielilo, vyhodnotil odvolací súd ako správny. So súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil aj v tom, že v ust. § 4 ods. 2 Zákona o podpore nejde o novozakotvené povinnosti.

27. Odvolací súd v tomto smere upriamil pozornosť na právny názor vyslovený Ústavným súdom SR na strane 23 Nálezu, podľa ktorého „Vo vzťahu k povinnostiam ustanoveným v § 4 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona o podpore OZE ústavný súd podčiarkuje, že ide o povinnosti, ktoré zákon o podpore OZE ukladal výrobcom elektriny z obnoviteľných zdrojov energie už podľa pôvodného znenia (tieto ustanovenia sú účinné od 1. januára 2010) a povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 2 písm. d/ majú výrobcovia elektriny od 1. marca 2013.“ S prihliadnutím na uvedené odvolací súd ust. § 18e ods. 1 Zákona o podpore kvalifikoval ako ustanovenie, ktoré sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré sú upravené v § 3 Zákona o podpore. Z uvedeného dôvodu mal odvolací súd za to, že ust. § 18e ods. 1 Zákona o podpore nemožno aplikovať aj na sankciu vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 3 Zákona o podpore pri porušení povinnosti podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore.

28. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd vyjadril nesúhlas s odvolacou argumentáciou žalobcu, že ako výrobca elektriny, ktorý má svoje zariadenie uvedené do prevádzky pred 01.01.2014, sa v zmysle ust. § 18e ods. 1 Zákona o podpore na neho nevzťahuje ust. § 4 ods. 3 Zákona o podpore, pretože ust. § 18e ods. 1 Zákona o podpore sa vzťahuje k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v ust. § 3 Zákona o podpore a nemá väzbu na ust. § 4 Zákona o podpore, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny.

29. Odvolací súd dodal, že ust. § 4 ods. 3 s účinnosťou od 01.01.2014 stanovilo novú sankciu za nesplnenie povinností podľa ust. § 4 ods. 2 Zákona o podpore, ktoré však existovali už pred účinnosťou novely zákona o podpore zákonom č. 382/2013 Z. z. Od účinnosti uvedenej novely sa týmito právnymi normami boli povinné riadiť právne vzťahy, ktoré táto norma upravuje. Na podporu tohto záveru odvolací súd poukázal na Nález, ktorom Ústavný súd SR uviedol, že: „Zohľadňujúc účel a ciele sledované napadnutou právnou úpravou, ústavný súd zastáva názor, že zavedenie nepravej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE je z hľadiska požiadaviek vyvoditeľných z čl. 1 ods. 1 ústavy z ústavného hľadiska nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce.“

30. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd námietku žalobcu, že síce súd prvej inštancie odcitoval právne normy, ktoré aplikoval vo veci, avšak ďalej nevysvetlil, ako tieto právne normy interpretuje a ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú ich aplikáciu. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, prečo na prejednávanej vec aplikoval tie-ktoré procesné a hmotnoprávne ustanovenia právnych predpisov. Rovnako považoval odvolací súd za jasné, z akých dôvodov súd prvej inštancie vychádzal, keď dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena tvrdenia žalobcom o jeho riadnom a včasnom splnení notifikačnej povinnosti voči žalovanému vyplývajúcej z ust. § 4 ods. 2 písm.

c/ Zákona o podpore. Pre právne posúdenie vecí boli podľa odvolacieho súdu rozhodujúce ust. § 4 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 3 Zákona o podpore. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie správne subsumoval zistený skutkový stav pod uvedené ustanovenia Zákona o podpore tým, že citoval i ďalšie relevantné ustanovenia zákonov, a teda žiadnym spôsobom nepochybil.

31. Námietku žalobcu, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov, odvolací súd rovnako nevzhladol ako dôvodnú. Odôvodnenie napadnutého rozsudku vyhodnotil odvolací súd za dostačujúce, nakoľko v ňom súd prvej inštancie jasne, dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, na základe akých dôvodov vec právne posúdil tak, že uplatnený nárok žalobcu považoval za nedôvodný, v dôsledku čoho žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd konštatoval, že odôvodnenie spĺňa atribúty ust. § 220 C.s.p. Na doplnenie odvolací súd upozornil aj na skutočnosť, že súd prvej inštancie v súlade s princípom právnej istoty a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít v odôvodnení napadnutého rozhodnutia viackrát poukazoval na Nález, na základe čoho odvolací súd takéto odôvodnenie vyhodnotil ako výstižné a vecne správne. V závere a s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ako vecne správny potvrdil.

32. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C.s.p.) a jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.).

33. V rámci dovolania žalobca tvrdil, že rozsudok odvolacieho súdu je nesprávny, pretože jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje dovolateľ za argumentačne neudržateľné, pretože vykazuje nezodpovedanie zásadných otázok a vychádza tiež z nesprávneho posúdenia veci. Nakoľko v sebe rozsudok odvolacieho súdu po obsahovej stránke zahŕňa aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, je rozsudok odvolacieho súdu podľa dovolateľa postihnutý rovnakými nedostatkami a vadami ako rozsudok súdu prvej inštancie. Dovolateľ vytykal odvolaciemu súdu, že napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, v dôsledku čoho odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie ako celok nespĺňa zákonné predpoklady na odôvodnenie rozsudku. Argumentácia dovolateľa sa týkala predovšetkým toho, že v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie nie je vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní súdy vychádzali a ako zistený skutkový stav právne posúdili.

34. Pretože doručenie oznámenia žalovanému bolo kľúčovou a rozhodujúcou otázkou pre rozhodnutie vo veci samej, dovolateľ trvá na tom, že sa odvolací súd a ani súd prvej inštancie touto otázkou náležite nezaoberali a nevysporiadali sa s ňou. Dovolateľ v rámci svojej argumentácie poukázal na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR, R 2/2016, ktorému písomné vyhotovenie rozsudku odvolacieho súdu odporuje, nakoľko neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie.

35. Dovolateľ trvá na tom, že v konaní pred všeobecnými súdmi preukázal dôkazmi a tvrdeniami nielen doručenie listovej zásielky, ale aj jej obsah. Inými slovami žalobca v konaní preukázal, že oznámenie bolo obsahom listovej zásielky odoslanej za žalobcu dňa 04.08.2014 a doručenej žalovanému dňa 06.08.2014. Avšak odvolací súd tieto skutočnosti a dôkazy podľa dovolateľa pri rozhodovaní vo veci nezobral do úvahy a neprihliadol na ne. Dovolateľ opätovne poukázal na svoje tvrdenia v konaní pred všeobecnými súdmi a tvrdenia intervenienta, ktoré preukazujú a potvrdzujú, že oznámenie bolo obsahom listovej zásielky. Zo svedeckých výpovedí H. X. a J. R. v spojení s predloženými listinnými dôkazmi, rovnako podľa dovolateľa vyplynulo, že oznámenie urobené v mene žalobcu na uplatnenie podpory odberom elektriny za cenu na straty a podpory doplatkom vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na kalendárny rok 2015 vo vzťahu k FVE Martovce v papierovej podobe bolo obsahom listovej zásielky

zasielanej intervenientom dňa 04.08.2014 a doručenej žalovanému dňa 06.08.2014. Dovolateľ apeloval na to, že uvedenej skutočnosti svedčí podací lístok pod číslom: RR029269981CZ zo dňa 04.08.2014, v spojení s informáciou Českej pošty o sledovaní zásielky podacie číslo RR029269981 CZ „Sledovaní zásielky (Track & Tracey)“, a informáciou Slovenskej pošty o sledovaní zásielky pod číslom: RR029269981CZ a kópiou knihy odoslanej pošty intervenienta za rok 2014. Dovolateľ vytýkal, že súdy bez akéhokoľvek zdôvodnenia prihliadli len na výpoveď svedkyne Z. R., ktorá obsah tejto listovej zásielky svojimi zmyslami nevnímala, a preto skutočnosť, či oznámenie bolo obsahom listovej zásielky objektívne nemohla potvrdiť a ani vyvrátiť.

36. Rovnako ako v prípade rozsudku súdu prvej inštancie dovolateľ namietal, že odvolací súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a teda vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Argumentáciu o nesprávnom právnom posúdení dovolateľ založil na tom, že sa odvolací súd odklonil od záverov Najvyššieho súdu SR vyslovených v uznesení zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4MCdo/3/2011, a záverov Ústavného súdu SR v uznesení zo dňa 13.03.2012, sp. zn. II. ÚS 32/2012. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/3/2011, dovolateľ akcentoval na záver, že v záujme odstránenia spornosti otázky, či určitá listina bola alebo nebola súčasťou doručenej zásielky, je procesnou povinnosťou (§ 120 ods. 1 O.s.p.) toho, kto tvrdí, že listina súčasťou doručenej zásielky nebola, preukázať opak toho, čo o obsahu tejto zásielky tvrdí protistrana.

37. Vzhľadom na uvedené dovolateľ trvá na tom, že odvolací súd mal v konaní vychádzať z takého právneho posúdenia veci, že ak je obsah listovej zásielky zasielanej intervenientom v mene žalobcu dňa 04.08.2014 a doručenej žalovanému dňa 06.08.2014 medzi stranami sporu sporný a podľa žalovaného obsahom doručenej zásielky oznámenie nebolo, je na žalovanom, aby preukázal opak toho, čo o obsahu tejto listovej zásielky v konaní zhodne tvrdia a preukázali žalobca spolu s intervenientom. Nakoľko sa odvolací súd uvedeným právnym posúdením veci pri svojom rozhodovaní neriadil, otázku preukazovania obsahu zásielky posúdil rozdielne ako Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4MCdo/3/2011, a Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 13.03.2012, sp. zn. II. ÚS 32/2012.

38. Na doplnenie dovolateľ uviedol, že okrem všetkých dôkazov predložených žalobcom v konaní pred všeobecnými súdmi, bol jeho zámer zaslať žalovanému oznámenie nespochybniteľne preukázaný emailovou správou odoslanou dňa 04.08.2014 za žalobcu spoločnosťou PV Power s.r.o., ktorá však zrejme nebola žalovanému doručená z dôvodu, že v emailovej správe bola uvedená neúplná emailová adresa žalovaného ako adresáta. V závere žalobca skonštatoval prípustnosť podaného dovolania a navrhol dovolaciemu súdu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

39. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný s tým, že zotrval na svojich doterajších vyjadreniach, podľa ktorých si žalobca svoju oznamovaciu povinnosť v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore vo vzťahu k žalovanému nesplnil, a to tak e-mailovou správou odoslanou dňa 04.08.2014, ktorá nebola žalovanému doručená z dôvodu nesprávne uvedenej adresy, ako ani doručením listovej zásielky žalovanému dňa 06.08.2014, ktorá mala podľa tvrdení žalobcu obsahovať formulár s označením Oznámenie o uplatnení podpory podľa Zákona o podpore z 19. júna 2009 (ďalej aj len „Formulár“), ktorý mal údajne obsahovať aj časť 7, kde mali byť uvedené údaje o predpokladanom množstve dodanej elektriny na kalendárny rok 2015 a faktúry, čo preukazoval čestným vyhlásením p. R. a p. X., Formulárom, podacím lístkom o podaní zásielky a údajnou poštovou knihou.

40. Rovnako ako v konaní pred všeobecnými súdmi žalovaný zdôraznil, že od žalobcu neobdržal žiadny list zo dňa 04.08.2014, ktorý by obsahoval oznámenie, že si žalobca uplatňuje podporu na vyrobenú elektrickú energiu vrátane predpokladaného množstva vyrobenej elektriny. Žalovaný trvá na tom, že obsahom zásielky bola iba faktúra č. 72014 za obdobie júl 2014 a formulár technická špecifikácia pre výmenu dát. V prospech tvrdení žalovaného svedčí aj e-mailová komunikácia spoločnosti PV Power a žalovaného v období od 04.08.2014 do 21.12.2014, obsah zásielky doručenej žalovanému dňa 06.08.2014, výstup z informačného systému žalovaného, výstup zo systému SAP obsahujúci sken zásielky doručenej dňa 06.08.2014, dôkaz preukazujúci vlastnosti excel tabuľky, ktorá bola súčasťou

(nedoručeného) e-mailu zo dňa 04.08.2014 o 19:52 hod., vlastnosti dokumentu Formulára, ktorý bol súčasťou (nedoručeného) e-mailu zo dňa 04.08.2014 o 19:52 hod., výpoveď p. R..

41. Nakoľko z logického sledu udalostí a vykonaného dokazovania bolo podľa žalovaného v konaní jednoznačne preukázané, že zásielka neobsahovala oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015 s údajom o predpokladanom množstve dodanej elektriny, žalovaný sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie. Žalovaný okrem iného vo svojom vyjadrení upozornil, že ust. § 18e ods. 1 Zákona o podpore nevyučuje aplikáciu ust. § 4 ods. 3 Zákona o podpore na zariadenia uvedené do prevádzky pred 01.01.2014, teda žalobcu, ktorý záver potvrdil aj Ústavný súd SR vo svojom Náleze. K dôkazom produkovaným žalobcom v konaní na preukázanie doručenia oznámenia v rámci listovej zásielky zo dňa 04.08.2014, žalovaný uviedol, že tieto boli od počiatku nedôveryhodné, zavádzajúce a tendenčné.

42. Žalobcom namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu žalovaný vyhodnotil ako súladné s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie rozhodnutia, keď odvolací súd citoval všetky relevantné právne ustanovenia aplikované na posúdenie zisteného skutkového stavu, pričom aj napriek tomu, že sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie na zdôraznenie jeho správnosti uviedol doplňujúce odôvodnenie, v ktorom dostatočne zreteľne odôvodnil svoje právne posúdenie veci. Podľa žalovaného sa súdy naopak náležite zaoberali rozhodujúcou otázkou doručenia oznámenia, keďže podstatná časť rozsudkov súdov oboch inštancií sa týka práve (ne)doručenia oznámenia. Na doplnenie žalovaný uviedol, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoj rozsudok podľa predstáv žalobcu.

43. V súvislosti s námietkou dovolateľa, že rozhodnutia konajúcich súdov sú zaťažené vadami spočívajúcimi v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalovaný poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Pozornosť upriamil hlavne na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.06.2020, sp. zn. 8Cdo/258/2019, v ktorom je vyjadrený právny názor, že „ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle 420 písm. f/ C.s.p., nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.“

44. K prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., žalovaný otázku (ne)unesenia dôkazného bremena žalobcom vyhodnotil ako otázku skutkovú, a nie otázku právnu. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu žalovaný nevzhliadol. Podľa žalovaného vymedzenie otázky dovolateľom, že „Rozhodnutie vo veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, či obsahom Listovej zásielky bolo Oznámenie, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, pričom Žalobca konkrétne poukazuje na rozhodnutie tejto otázky NS SR v jeho Uznesení spis. zn. 4MCdo/3/2011.“ nepredstavuje prejednanie právnej otázky, ale otázky skutkovej, pretože sa týka posúdenia „čo bolo obsahom zásielky“, resp. „posúdenia dôkazného bremena“.

45. Okrem neprípustnosti dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., s ohľadom na položenú skutkovú otázku, žalovaný upozornil, že uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4MCdo/3/2011, sa na predmetný spor nevzťahuje. Tento svoj názor žalovaný odôvodnil tým, že v konaní vedenom pod sp. zn. 4MCdo/3/2011, išlo o otázku účinného doručenia výpovede z nájmu bytu, kedy žalovaný síce prevzal doporučenú zásielku na pošte, ale nevedel uviesť, čo prevzal, a bolo preto potrebné „preukázať opak toho, čo o obsahu tejto zásielky tvrdili žalobcovia“, čo však žalovaný neurobil. V prípade uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 13.03.2012, sp. zn. II. ÚS 32/2012, sa zase jednalo o doručenie výpovede z nájmu bytu a sporným bolo, kto prevzal a podpísal predmetnú zásielku do vlastných rúk a čo bolo jej obsahom. Žalovaný nevidel žiadnu súvislosť medzi dovolateľom uvádzanými rozhodnutiami a prejednávaným sporom.

46. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 02.04.2008, sp. zn. 2Obo/3/2008 a rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.09.2015, sp. zn. 21Cob/166/2014, a na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 14. júna 2007, č. k. 5Afs/104/2006-73. V závere žalovaný uviedol, že sa s názorom odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena žalobcom stotožňuje a prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., nepovažuje za danú.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca v súlade s ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C.s.p.) a nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 (ust. § 447 písm. f/ C.s.p.).

48. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

49. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

50. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C.s.p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

51. V zmysle ust. § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

52. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia

§ 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p., pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

53. Podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

54. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

55. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

56. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

57. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

58. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

59. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

60. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

61. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

62. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

63. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

64. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

65. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ napadol nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, pretože odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.) s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd ani súd prvej inštancie podľa žalobcu nevysvetlili, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali a ako zistený skutkový stav právne posúdili. Dovolateľ namietol, že sa konajúce súdy náležite nevysporiadali s otázkou, či bolo oznámenie obsahom listovej zásielky odoslanej dňa 04.08.2014 a doručenej žalovanému dňa 06.08.2014, ktorej zodpovedanie bolo za účelom rozhodnutia sporu kľúčové a rozhodujúce. Pri posudzovaní uvedenej otázky dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu, že dôkazy, ktorými žalobca preukázal, že obsahom listovej zásielky bolo aj oznámenie urobené v mene žalobcu na uplatnenie podpory odberom elektriny za cenu na straty a podpory doplatkom vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na kalendárny rok 2015 vo vzťahu k FVE Martovce, nezobral do úvahy a neprihliadol na ne.

66. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

67. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

68. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.

s. p. (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu).

69. Dovolací súd v súvislosti s namietanou absenciou náležitého odôvodnenia uvádza, že dovolacie námietky žalobcu sú zhodné s jeho námietkami uplatnenými v rámci prvoinštančného konania, s ktorými sa odvolací súd vysporiadal spôsobom odkazujúcim na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý postup mu umožňovalo ust. § 387 ods. 2 C.s.p., čím napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie tvoria jeden celok.

70. Dovolací súd sa zaoberal najprv námietkou žalobcu, že z napadnutých rozhodnutí súdov obidvoch inštancií nie je zrejmé, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali a ako zistený skutkový stav právne posúdili. Dovolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozsudok súdu prvej inštancie, konkrétne bod 26, z ktorého je zrejmé, že pri preukazovaní splnenia notifikačnej povinnosti o oznámení predpokladaného množstva dodanej elektriny na rok 2015 žalobca najprv argumentoval zaslaním mailu dňa 04.08.2014 na nesprávnu adresu s tým, že následne predmetné oznámenie zaslal doporučené spolu s faktúrou č. 72014 za odber v 7/2014 podaním zásielky na prepravu dňa 04.08.2014, ktorá obálka bola doručená žalovanému dňa 06.08.2014. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí výslovne uviedol, že „Žalobca a intervenient tvrdili, že oznámenie o uplatnení podpory bolo zasielané aj poštou - doporučené s tým, že toto tvrdenie osvedčili aj konajúce osoby zamestnanec PV POWER s.r.o., a predchodcu žalobcu, ktorí oznámenie vložili do obálky spolu s faktúrou č. 72014 a formulárom a odovzdali na prepravu. Zo svedkov iba pani R. tvrdila, že išlo o oznámenie o podpore pre rok 2015. Tieto osoby následne predložili čestné prehlásenie bez uvedenia dátumu a následne vypovedali v konaní ako svedkovia. Odoslanie oznámenie žalobca preukazoval aj internou knihou odoslanej pošty, v ktorej boli položkovito podľa dátumu odoslania, obsahu odoslanej zásielky a priradením čísla podacieho lístka a váhou a datované. Pri zásielke zo dňa 04.08.2014 je uvedené v dvoch riadkoch faktúra a formulár a na ďalšom riadku oznámenie o uplatnení podpory s váhou 0,200g.“

71. V ďalšom, konkrétne v bode 29 rozhodnutia, súd prvej inštancie poukázal na mail pána H. adresovaný pánovi P. (za žalovaného) zo dňa 30.10.2014 (č. l. 368 spisu), v ktorom pán H. jasne uviedol, že „že i keď sme si nespĺnili stanovený termín pro podání oznámení, tak zda by naše žádost mohla být i přesto vyřízena. Za vstřícnost v této věci předem dekuji.“ Týmto súd prvej inštancie nadobudol pochybnosť o tom, že oznámenie bolo doručované aj poštou v rámci zásielky odoslanej dňa 04.08.2014, ktorú pochybnosť žalobca predloženými dôkazmi nevyvrátil. Následne v bode 33 odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie skonštatoval, že preukázanie splnenia oznamovacej povinnosti žalobcom vo výraznej miere spochybnila svedkyňa pani Z. R., ktorá podrobným autentickým opisom ozrejmla priebeh zisťovania obsahu zásielok doručovaných žalovanému. Na základe uvedeného súd prvej inštancie mal za to, že žalobca neunesol dôkaznú povinnosť, keď nenavrhol v rámci konania žiadne iné dôkazy alebo uviedol argumentáciu, na základe ktorej by bolo preukázané splnenie jeho povinnosti. Uvedené malo za následok nevyhovenie žalobnému návrhu súdom.

72. K aplikácii názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v uznesení zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4MCdo/3/2011, ktorým argumentoval intervenient, súd prvej inštancie uviedol, že predmetné rozhodnutie nerieši obsah zásielky. Namiesto toho súd prvej inštancie našiel podporu svojej úvahy v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 02.04.2008, sp. zn. 2Obo/3/2008.

73. Z bodu 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súd jednoznačne vyplýva, že žalobca preukazoval obsah listovej zásielky doručenej žalovanému, ktorej súčasťou malo byť aj samotné oznámenie, svojimi tvrdeniami, tvrdeniami intervenienta, čestnými vyhláseniami a svedeckými výpoveďami p. R. a p. X., podacím lístkom č. PR029269981CZ zo dňa 04.08.2014, informáciou Českej pošty a Slovenskej pošty o sledovaní zásielky č. PR029269981CZ, kópiou odoslanej pošty intervenienta za rok 2014. Odvolací súd preskúmaním rozhodnutia súdu prvej inštancie mal za zrejmé, že súd prvej inštancie túto argumentáciu žalobcu vzal na zreteľ, keď vykonal dokazovanie týmito dôkazmi, ktoré vo svojom odôvodnení aj zhrnul. Vzhľadom na uvedené odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa náležitého nevysporiadania sa súdom prvej inštancie s tvrdeniami a dôkazmi o riadnom a včasnom splnení oznamovacej povinnosti žalobcom za nedôvodnú. Záver súdu prvej

inštancie, podľa ktorého skutočnosť, že žalovanému bola predmetná zásielka doručená ešte nepreukazuje, že obsahom tejto zásielky bolo aj sporné oznámenie, považoval odvolací súd za správny. V rámci svojej argumentácie odvolací súd upozornil na zásadu voľného hodnotenia dôkazov.

74. Dovolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené konštatuje, že sa všeobecné súdy s rozhodujúcou otázkou, riadneho a včasného doručenia oznámenia žalobcom žalovanému, dôsledne zaoberali a brali do úvahy všetky žalobcom predložené dôkazy. Dôkazy produkované žalovaným spochybnili žalobcom tvrdenú skutočnosť, o riadnom a včasnom splnení jeho oznamovacej povinnosti, na základe čoho konajúce súdy zhodne uzavreli neunesenie dôkazného bremena tvrdenia žalobcom a žalobu zamietli. Dovolací súd zdôrazňuje, že nerozhodnutie odvolacieho súdu spolu so súdom prvej inštancie podľa predstáv žalobcu nemá za následok porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

75. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie, z ktorých podľa dovolateľa nie je zrejmé, aké dôkazy považovali za rozhodujúce a z ktorých pri rozhodovaní vychádzali, ani ako zistený skutkový stav právne posúdili, ako nedôvodnú. Neopodstatnenosť videl dovolací súd aj v žalobcom uplatnenej dovolacej námietke, že konajúce súdy nezobrali do úvahy ním predložené dôkazy o splnení oznamovacej povinnosti vyplývajúcej mu z ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore.

76. Z podaného dovolania podľa dovolacieho súdu vyplýva zásadný nesúhlas žalobcu so závermi konajúcich súdov ohľadom neunesenia dôkazného bremena tvrdenia o tom, že z jeho strany došlo k riadnemu a včasnému splneniu oznamovacej povinnosti vo vzťahu k žalovanému, resp. či bolo oznámenie o predpokladanom množstve dodanej elektriny na kalendárny rok 2015 vo vzťahu k FVE Martovce súčasťou obsahu listovej zásielky odoslanej v mene žalobcu dňa 04.08.2014, ktorá bola žalovanému doručená dňa 06.08.2014. Dovolací súd preto opätovne zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

77. Z obsahu dovolania žalobcu bola dovolaciemu súdu zrejmá jeho námietka, že odvolací súd a rovnako aj súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania (riadne a včasné nesplnenie oznamovacej povinnosti žalobcu). Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 431 C. s. p., v spojení s § 420 C. s. p., a § 432 C. s. p., v spojení s § 421 C. s. p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie § 442 C. s. p., ktoré upravuje, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

78. Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie ako aj rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. spĺňajú, a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné.

79. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne prípustné, z ktorého dôvodu jeho dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

80. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., v tom zmysle, že odvolací súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku čoho vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na to, že konajúce súdy vec nesprávne právne posúdili, keď preukazovanie obsahu listovej zásielky zasielanej intervenientom v mene žalobcu dňa 04.08.2014 a doručenej žalovanému dňa 06.08.2014 považovali za

dôkazné bremeno tvrdenia žalobcu, napriek tomu, že to bol práve žalovaný, ktorý tvrdil opak, tzn., že obsahom uvedenej zásielky sporné oznámenie nebolo. Dovolateľ bol toho názoru, že odvolací súd mal vyžadovať preukazovanie nedoručenia predmetného oznámenia, resp. že oznámenie nebolo obsahom zásielky zaslanej a doručenej žalovanému, od žalovaného, a nie od žalobcu. Uvedené vyhodnotil dovolateľ ako odklon odvolacieho súdu, poprípade aj súdu prvej inštancie, od záverov obsiahnutých v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4MCdo/3/2011, a záverov v uznesení Ústavného súdu SR zo dňa 13.03.2012, sp. zn. II. ÚS 32/2012.

81. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

82. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane, bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania odvolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

83. Predpokladom prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, je povinnosťou dovolateľa: a) konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom, b) uviesť ako ju riešil, a c) označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí odvolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 22. marca 2018, sp. zn. 2ObdoV/16/2017, bod 47).

84. S ohľadom na obsah žalobcom podaného dovolania dovolací súd konštatuje, že napriek výslovnému uvedeniu odvolacieho dôvodu žalobcom zakotveného v ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., dovolací súd má za to, že dovolateľ uviedol nesprávny dovolací dôvod, pretože v skutočnosti prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. V takom prípade (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) dovolací súd upozorňuje, že dovolateľ by mal vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky dovolacím súdom odklonilo od

ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

85. Dovolateľ je totiž povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (aj v tejto súvislosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2017). Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C.s.p.

86. Dovolací súd si zároveň plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod.

87. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu vid' aj 3Cdo/158/2017).

88. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej, a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu vid' napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

89. Uvedenému musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa, pokiaľ ide o vymedzenie prípadnej nesprávosti právneho posúdenia odvolacím súdom, a pokiaľ ide o uvedenie právnej argumentácie, ako mal podľa jeho názoru odvolací súd vec správne posúdiť. Táto povinnosť sa vzťahuje nielen na samotné vymedzenie právnej otázky - ktorá musí byť pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca - ale aj na to, aby právna otázka (a dovolateľom predložené právne posúdenie veci) mala oporu v skutkovom stave zistenom súdmi nižšej inštancie, nakoľko - ako už bolo vyššie uvedené - dovolací súd je v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p., viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd (rovnako aj 3Obdo/1/2019).

90. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovanej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom zotrváva a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

91. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 50bdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

92. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom nastolená otázka - tak, ako vyplýva z obsahu podaného dovolania - nepredstavuje právnu otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p., spôsobom zadefinovaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkovú otázku týkajúcu sa dokazovania a unesenia dôkazného bremena, ktorú dovolací súd nie je oprávnený riešiť. Rovnako dovolací súd konštatuje, že sa v danom prípade nejedná o otázku, ktorej zodpovedanie by bolo pre rozhodnutie vo veci samej kľúčové.

93. Aj keď záver o tom, že žalobca v dovolaní nastolil skutkovú (a nie právnu) otázku, postačuje na odôvodnenie rozhodnutia o odmietnutí dovolania, dovolací súd považuje za potrebné v stručnosti vyjadriť sa k dovolateľom nastolenej otázke.

94. Dovolateľ pri tvrdenom nesprávnom právnom posúdení a odklone odvolacieho súdu od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu poukázal konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4MCdo/3/2011, a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 13.03.2012, sp. zn. II. ÚS 32/2012.

95. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4MCdo/3/2011, je dovolaciemu súdu zrejmé, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, aká písomnosť bola obsahom zásielok podaných žalobcami na pošte dňa 21. mája 2003, teda či obsahom týchto zásielok bola výpoveď z nájmu bytu a vzhľadom k uvedenému súdu neostávalo iné, ako konštatovať, že nemohli nastať právne účinky výpovede z nájmu bytu, a to zánik nájmu bytu po uplynutí výpovednej lehoty v zmysle § 710 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Najvyšší súd SR v rámci odôvodnenia svojho zrušujúceho rozhodnutia uviedol, že „pre odstránenie spornosti otázky, či výpoveď nájmu bytu bola žalovanému doručená alebo nie, za situácie, keď na jednej strane žalovaný tvrdil, že výpoveď nájmu mu nebola doručená, resp. že o nej nevedel, a na druhej strane si preukázateľne zásielku obsahujúcu výpoveď nájmu bytu (iný dôvod korešpondencie medzi účastníkmi preukázaný ani tvrdený) osobne prevzal na pošte 23. mája 2003, bolo povinnosťou žalovaného, vyplývajúcou pre neho z ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p., preukázať opak toho, čo o obsahu tejto zásielky tvrdili žalobcovia... Pokiaľ tak neurobil, a napriek tomu súd prvého stupňa žalobu zamietol a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil, rozsudky súdov nie sú vecne správne; sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci.“

96. Dovolací súd upozorňuje, že v konaní vedenom pod sp. zn. 4MCdo/3/2011, Najvyšší súd SR ako súd dovolací súd konštatoval osobné prevzatie zásielky preukázateľne obsahujúcej výpoveď nájmu bytu žalovaným, ktorý aj napriek uvedenej skutočnosti v konaní preukázanej tvrdil opak, teda nedoručenie predmetnej výpovede. Inými slovami, žalobcovia dôkazné bremeno uniesli, a teda osvedčili, že výpoveď nájmu bola obsahom zásielky doručenej žalovanému. Nakoľko žalovaný doručenie výpovede nenamietal, dovolací súd nepovažoval zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom, za vecne správne, a preto napadnuté rozhodnutia súdov oboch inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

97. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dôkladným preskúmaním rozhodnutia vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 4MCdo/3/2011, má za to, že ho nie je možné aplikovať v prejednávanej spore, pretože v danom prípade konajúce súdy napriek dôkazom produkovaným žalobcom vo svojich rozhodnutiach nekonštatovali, že by mali za preukázané doručenie sporného oznámenia v rámci listovej zásielky doručenej žalovanému. Z uvedeného dôvodu nemohlo byť povinnosťou žalovaného, aby

dokazoval opak niečoho, čo súdy nemali za preukázané, teda dokazovanie nedoručenia oznámenia žalobcu v rámci listovej zásielky.

98. Okrem iného dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.05.2010, sp. zn. 6Cdo 81/2010, v ktorom sa uvádza, že „Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V prejedávanej veci to potom znamená, že žalobcovia nemali povinnosť preukázať neexistenciu skutočností, z ktorých odvodzoval svoje dedičské právo žalovaný, ale naopak ich preukázanie bolo povinnosťou žalovaného.“

99. Dovolací súd zdôraznil, že nakoľko preukázanie splnenia oznamovacej povinnosti žalobcom, dorúčením listovej zásielky, ktorej obsahom malo byť aj oznámenie, by malo za následok úspech žalobcu v konaní vo veci samej, jednalo sa o tvrdenie v prospech žalobcu, kedy dôkazné bremeno zaťažuje výlučne žalobcu a nemožno ho presúvať na žalovaného, aby dokazoval opak, hlavne opak niečoho, čo nie je bez akýchkoľvek pochybností preukázané.

100. K uzneseniu Ústavného súdu SR zo dňa 13.03.2012, sp. zn. II. ÚS 32/2012, ktorým dovolateľ tiež pri nesprávnom právnom posúdení argumentoval, dovolací súd uviedol, že ani toto nie je možné v danom prípade aplikovať na predmetnú situáciu. Dovolací súd dospel k uvedenému záveru, na základe konštatovania Ústavného súdu SR, že „Ďalšiu námietku sťažovateľov, podľa ktorej nebolo dostatočným spôsobom preukázané, že zásielka, ktorú sťažovateľka prevzala, obsahovala v sebe výpoveď z nájmu bytu, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.“ Ústavný súd SR sa s uvedenou námietkou ďalej nezaoberal, preto dovolací súd nevhliadol použiteľnosť uvedeného uznesenia v prejednávanom spore.

101. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum, nakoľko dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. Dovolací súd konštatuje, že v podmienkach daného sporu k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., nedošlo, a rovnako nedošlo ani k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., vyplývajúceho z obsahu dovolania, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p.

102. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p., ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/, f/ C.s.p. odmietol.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.